

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XI

~V věk dávno pryč, s výjimkou hrstky útržkovitých historických záznamů a slábnoucí vzpomínky na Angels, byla doba, kdy Eljo nebylo nijak výjimečným plemenem a nebylo náchylné k záhubě slunečním světlem. Když byl svět mladí, jejich počet byl stejně obrovský jako trávy kdysi rozlehlých zelených polí Edenu ; a potulovali se po otevřené obloze, nerušení denním světlem. Přesto, jak Pravidlo Času označuje každé roční období, jak se každá ranní obloha ztlumí do zatahující se opony hvězd, tak Také kdysi zářivé dny Eljo pohasly v temnotu.

Bohužel, i když se v historii nevyhnutelně dějí katastrofální události, Eljo byli odsouzeni k zničení, byť jen na základě mateřského spojení, když padli po boku své Matky – opuštěného a odsouzeného anděla Lucifaela. To se skutečně stalo; a stinné záznamy o takových událostech ležely roztroušeny v řídkých apokryfních svazcích, starověkých svitcích a hliněných válcích, které odhalovaly krátké období před stvořením pekla – nesouvislou a bezkonkurenční dobu Strážců a Grigoriů – Nefilimů a Gibborimové – Eljo a Elioud a všechny druhy a podoby Obrů a Grotesk. Stručný a převládající popis této starověké éry odhaluje jen zlomek kolektivní vzpomínky na ony nejranější dny, kdy se po zemi potulovali obři:

Na počátku Bůh stvořil beztvarem prázdnotu a nazval ji Chaos.

Z Chaosu povolal Anděly, kteří byli Syny a Dcerami Božími. Viděl Je, jak byli v Jeho Slávě; a On pojmenovaný Jejich podoba, Eros. Se svými předními a oblíbenými anděly světlo, Apollón a Jitřenka, On oddělil tmou od noci a dne, a dal jim jména Erebus, Nyx a Hemera. A v nebeské záři anděla Apollóna stvořil den; v pozemské záři anděla Jitřenky záři, stvořil noc. Pak Bůh pohnul andělem Hermem, aby přivolal

helmu anděla Gaie a stvořil zemi. Z lůna

zemi, přivolal štít anděla Úrana a přikryl zemi Elixírem života. A když osídlil zemi, uvnitř i zvenku, vodami Úranu, přivolal meč

Anděl Éter a uvrhl nebeskou klenbu uprostřed vod, oddělující nebesa od moří; obviňující anděly Okeána a Tethys jako Strážci vod. A tak se i stalo.

~*~

A pod nebesy Hospodin pozvedl třetinu světa do hory a údolí, oddělující pevninu od moře a pokrývající svět s množstvím království utvářených z Jeho andělů Bestimedea, Hominedeus, Artemis, Dionýsos a Démétér ~ ony četné říše rostlin, ryb, ptáků, zvířat a člověka; Jeho pozemská zahrada, krásně udělaný. A když oddělil tmou od světla a zemi od moře a nebe, a tak rozdělil své anděly a povolal třetinu z nich, aby sestoupit na Zemi a sloužit jako její opatrovník.

~*~

A Bůh požehnal svým pozemským andělům, kteří byli třetinou Nebeští andělé a tyto božské opatrovníky nazval Grigorij a Strážci světa. A Bůh jim přikázal, aby vyšli

do světa lidí a zvířat a buďte plodní a množte se
sebe uprostřed svého stvoření. A Hospodin dal poznat své jediné
požadoval a říkal jim: Aby se mohli podílet na všem Jeho
Stvoření, a přece z plodu a semene člověka i zvířete, toto ovoce je
přísně zakázáno. A dal vládu Grigorijcům a Strážcům
vládnout nad zemí a podmanit si ji; a stalo se tak.

~*~

Jak bylo psáno, jen na krátkou dobu existovali na zemi obři – tito andělé považovaní za Strážce, spolu s jejich bezprostředními titánskými dětmi a jejich dalšími groteskními rodokmeny. Otevřeně se pohybovali ve společnosti lidí – a lidé na jejich počest stavěli svatyně a chrámy a uctívali je jako božské bytosti.

Přesto z hlubin Temnoty, která přežila první dny Stvoření, dokonce i věky předtím, než Pandorini vlastní Damoni objevili Damony, se vynořili tři éteričtí a nehmotní Damoni, kteří dohromady sloužili jako neoddělitelná trojice zpusťování – a božský význam jejich jmen byl: Osud, Zkáza a Smrt. Jako jeden se tito tři Damoni usadili nad Edenem jako nezměřitelná a zkažená mlha. Jako tři sbíhající se rány, které tvořily jediný oblak zkaženosti, se přehnaly po zemi a zatemnily srdce a mysli člověka i anděla. V této trojitě přítomnosti Damonů většina Strážců upadla do pokušení a toužila po Božím Stvoření. Stejně jako Synové Boží viděli nezdobenou krásu v dcerách lidských, tak i jedna konkrétní Dcera Boží, která se jmenovala Lucifael. Byla přemožena a zkažena těmito prvotními Damony oné temné mlhy a její zapečetěné oči marnivosti a chtíce se otevřely k holé a nahé nádheře člověka. Tak si z nich vzala mnoho manželů, lehla si s nimi a každý den porodila sto dětí zkaženosti.

Pozemští andělé – kteří byli Strážci světa – uprchli se svými manželkami a manžely před tvář Páně, skryli se pod horami a uzavřeli mezi sebou smlouvu – že budou uchovávat v tajnosti své zlé skutky a budou si plně nárokovat svět, uvnitř i vně. A z této zrádné smlouvy – z tohoto úmyslného a rouhačského míšení mezi andělem a člověkem – se vynořily mocné a ohavné bytosti, které Bůh v prvních dnech svého stvoření nezamýšlel. Těmito bezbožnými smrtelnými plány byli Nefilimové a Gibborimové, Titáni a Kykloponové; Hekatoncheiři a Gorgona; Draci a Wyverny, Sirény a Lamie, smrtelní Sukubi a Inkubi, Elioudové a Eljoové, Chiméry a mnohohlavé, mnoho-

Okatá stvoření země, moře a vzduchu – nejrůznější bezbožné ohavnosti, které nakonec přežily dějiny jako pouhá myriáda úžasných duchů v legendách a tradicích. Všechny byly odlišné, až na svou nepřírozenou existenci – kombinovaná urážka Původního a Svatého záměru. A všechny tyto nepřírozené ohavnosti byly souhrnně známé jako: Démoni. V oněch raných dobách Démonů existovalo mnoho Obrů. Hanba, pochmura a ticho zrady se nakonec usadily nad Edenem a uhasily tak Nevinnost Božího stvoření.

Ze všech Strážců světa, nepřekonatelná krása jednoho konkrétního Strážce zářila nejjasněji nad všemi anděly – nebeskými i pozemskými – a Nebesa i Země znaly význam Jejích mnoha velkolepých jmen, jako Heylel Světla, Lilith Zahrad a Ranní hvězda Nebes a ještě bezpočet dalších. Přesto pokora nebyla její, neboť byla pyšným andělem, který lidem zakazoval stavět chrámy nebo oltáře k Její podobě, aby nesnížili Její vnímanou nádheru podřadnými obrazy. Jako nekalý plod andělů Erebos a Gaia byla vskutku semenem obou.

země a naprostá tma se projevíly tak, že i denní světlo v Její přítomnosti bledlo. Děti člověka se mohly odvážit jen zašeptat jméno tohoto krásného pozemského anděla.

„Lucifael“, tak ji muž místo toho nazýval a tajně a ve snech si přivolával její společnost. Přišla k mužům, aby uhasila oheň jejich touhy po ní, a tito muži zplodili její děti tisíckrát, tisíckrát. Tyto okřídlené děti byli Eljo, kteří se potulovali po nebesa bez překážek. Eljo se celkově vznesli k nebi jako obrovské mraky jasných ptáků vybuchující k nebi; a za letu jejich velké množství vrhalo toulavé stíny na tvář země. Člověk pohlédl na Eljo, mnoho dětí Lucifael a jejího druhu, a shledal je úžasnými. Přesto to byly poslední dny pozemských andělů, protože tři rány temnoty se usadily na srdcích andělů i lidí.

Osud, Zkáza a Smrt si vyžadovaly audienci u každého z Nich.

Mnoho Pozemských Strážců a jejich smrtelných manželek a manželů se ukrylo hluboko pod horami, zatímco mnoho jejich groteskních a zvířecích potomků ovládalo otevřenou oblohu a moře, což přimělo Trůn vyslat anděla Rafaela, aby byl svědkem Jeho Zájmu. Rafael tak sestoupil z nebes jako Duch člověka a postavil se těm několika nezkaženým Strážcům, kteří nepodlehli pozemským pokušením. Byly to věrné legie: Michaela z Řádu, Gabriela z Rozdělení,

Azrael Cesty, Saraqael Ducha, Uriel, Remiel, Tadhriel a hlavní duchové nesčetných posvátných hodností. A Michael zjevil Rafaelovi vše, čeho byl svědkem.

Michael osvítil Rafaela ohledně větší části Strážců, synů a dcer Božích, kteří si vzali za manželky syny a dcery člověka.

a manželé, kteří zplodili množství mocných dětí, aby zdědili zemi.

Michael vyprávěl o smlouvě, kterou zkažení Strážci uzavřeli na hoře Haremél.

než zmizeli v údolích Dudael a Urh, a mluvil zejména o jejich počtu, neboť jich bylo mnoho. Michael zjevil Rafaelovi jména jejich členů, kteří si říkali Náčelníci desítek. Byly to zrádné legie Andělů Semjazy, Ezequeela, Samaela Meče, Lucifaela Světla, Kerbera a Hydry Brán, Azazel Osudu, Prométhea Ohně, Herma Slova, Kisceji, Macheta, Atlasa, Araqiela a tisíců, tisíců Pozemských Démonů, kteří jim sloužili.

Rafael se dozvěděl, že Strážci, kteří opustili Hlas Boží a prohlásili zemi za svou, od té doby zabili desítky andělů, kteří se jim postavili. Rafael se také dozvěděl o jejich mnoha činech v nekalém svádění a podmaňování člověka. Zejména se mu vyprávělo o tom, jak Semjaza, Samael a Azazel losovali o dcery člověka a brali si z nich mnoho manželek, zatímco Lucifael si vybíral manželky ze synů člověka. Rafael se také dozvěděl, že člověk nikdy nepřisahal věrnost Náčelníkům desítek ani jejich rouhačské smlouvě; přesto se člověk nemohl vzepřít vůli těchto andělů, kteří...

pokoušeli Ho a děsili Ho hrozbou, že Ho navždy uzavřou pod horami.

Když Rafael byl svědkem všeho, co se na zemi stalo, a když se vrátil do nebe se vším, co se naučil, Pán přikázal, aby země byla očištěna od přítomnosti všeho zla, které zkazilo její tvář. Hněv Trůnu dopadl na svět mnoha matoucími způsoby a protože Pán viděl, že mnoho vzpurných Strážců změnilo tvář stvoření, změnil i moc, postavení a autoritu svých nezkažených a zbývajících Andělů, takže se zdáli být zcela odděleni, přestože byli pevně spojeni jako jeden v Duchu.

Pán dal svým neochvějným andělům Meč rozdělení a Štít řádu, první od Gabriela a druhý od Michaela. Také jim dal Azraelova křídla průchodu a Saraqaelovu helmu, a tak učinil všechny své oddané anděly...

připraveni k válce jako ten další. Na čas vyhrazený Bohem se Jeho ctihodní Synové a Dcery Boží stali nerozlišitelnými a nezločnými vojáky. A ze všech těchto nezločných legií Andělů, povoláných před Trůn, Pán pojmenoval Chaos a dal jim Řád, jaký byl Jeho vlastní - jejich řady se dohromady staly Řádem Trůnu.

Tak se s Božím trůnem za sebou shromáždili ozbrojení andělé

proti svým pozemským bratrům a sestrám.

Bohužel, se záznamem navždy vytesaným do kamene – událostmi věčně zamrzlými v nejstarších tabulkách a svazcích Času – tak začala strašlivá a božská sága, která odráží počátky Tisícileté války a Velkého andělského rozkolu. Země trpěla Jeho dokonalé zahrady byly nesmírně shrabány dočista a rozdraceny pod řadami otroctví a hříchu, pokory a pýchy a neochvějné věrnosti Bohu i andělům. V plynutí času, které člověk měřil v plíživých staletími temnoty, byli andělé svědky zářivého a určujícího okamžiku. Všichni zpěvní ptáci Edenu ztichli, ušlapáni v zapomnění pod nesnesitelným křikem vln válčících andělů.

V tomto skalnatém období Stvoření, kdy se zemská kůra drolila pod nohama a nic se neodvážilo růst ani nést plody, kromě hořkého plevele a semen andělské zkázy, člověk opustil svůj domov a uprchl do všech koutů světa. Čelil pouštím, oceánům, horám a každému nehostinnému podnebí a hledal nejdlehlší a nejdlehlší a panenské oblasti Země, aby se zachránil před těmi, kteří se alespoň trochu podobali andělům. Na tisíc let se skryl na samém okraji země.

Duch Páně sestoupil na zem jako Meč pomsty a znovu se pohyboval skrze anděla Herma. Povolal druhého svědka, kterým nebyl ani Rafael, ani žádný jiný anděl na nebesích ani na zemi. Místo toho povolal pokorného a věrného písaře, aby chodil v Jeho Duchu a zaznamenával všechny věci, které mu byly zjeveny. Tak skrze Herma povolal pouhého smrtelníka, mladého syna Metuzalémova; a starší kmenů Metuzalémových nazvali tohoto mladého písaře „Synem Metuzalémova, který se pohyboval v duchech“ – a pojmenoval ho Enoch.

Duch Páně vedl Enocha na vrchol hory Harem, oné prokleté hory, kde Náčelníci Desítek složili přísahu proti Bohu a proměnili se v bohy lidí; a Hlas Páně přikázal, aby Enoch vše zapsal na válečky.

kteřé viděl. Enoch poslouchal Boží slovo a vedl záznamy pro potomky. Na vrcholu Haremelu v době svých záznamů Enoch značně zestárl tím, co viděl v přítomnosti Ducha; přesto, pohnut Duchem a Slovem, přesto zapsal to, co mu Bůh dovolil vidět. Jeho záznamy začaly krví – klíčovou válkou Strážců. Duch Páně opustil Enocha na vrcholu hory a sestoupil na zem jako Meč pomsty. Tisíc a tisíc legií andělů se shromáždilo za Mečem, který hledal Náčelníky Desítek. A Meč je našel a vzal si s sebou spravedlnost, i když to Enoch všechno zaznamenával.

Země okamžitě zazvonila jako udeřený gong, důkladně zraněná největší konfrontací v dějinách stvoření. Potoky a řeky zrudly krví; moře a náhaza se šířily jako ohnivé bouře; celé lesy explodovaly na třísky; hory se hroutily a údolí ležela nafouklá hniječímí pozůstatky tisíce legií. Vlny andělů a střetávajících se Titánů byly valící se lavinou zkázy. Vzduch naplnily všechny druhy nabitých výkřiků, vířící prach, hromové řevy, hořící popel a děsivé výkřiky, které ohlušily a udusily i nebesa. A když Nebe zadrželo dech a jeho andělé odvrátili pohled hanby od světa, který se pod nimi zvedal a sténal, zdálo se, že i Boží trůn visí na vlásku té nejbezbožnější vzpoury. V tento určující den nesmírné zkázy bylo dost andělů, lidí a

zahynulo tolik zvířat, kolik se rovnalo polovině všech hvězd nahoře.

Boží hněv pohltil horlivost vzdorovitých Strážců a Slovo Páně se rozlévalo po všech oceánech. Bůh přikázal andělům Gaii a Erebovi, aby vyhradili nejlubší části země a vody pod ní pro anděly, kteří se proti Němu provinili, a Pán požadoval, aby každý vzdorovitý anděl utrpěl stejný osud, kterým vyděsil člověka – aby byl navždy zapečetěn pod horami. A tak se stalo, že v prvním světle onoho dne božského zúčtování Bůh uvedl úsvit zatracení – zrodilo se peklo.

Čepel Páně proklela a zatratila vzpurné anděly, kteří nezemřeli mečem, a proklel je stejnou měrou. Místo jejich dřívější krásy jim v tváři, zevnitř i zvenku, vyplňovala zvířecí ošklivost, protože byli v Božích očích ohavnostmi.

Pán je uvrhl do lůna země a do království temnoty a nepředstavitelných hrůz, jaké odložili Gaia a Erebos. A toto království, do kterého je vyhnal, nazval Zemí Tartaru, Říší Hádu, Zapomnění, Smrti, Zkázy a Pekla. Poté nad tímto královstvím a jeho padlými Strážci umístil Velkou pečeť, která měla trvat do doby, než tito bezbožní a rouhačtější andělé stanou před Trůnem. Tato Velká pečeť se skládala ze tří bránových kamenů vytesaných Mečem Páně. Tyto bránové kameny se pohybovaly podobně jako přesné, ale nevysvětlitelné trio vzájemně propojených sklenic, které dohromady hmotně oddělovaly podsvětí a Velkou propast Strážců od vyšších oblastí člověka – a nebe.

**A i když Synové a Dcery člověka svalují vinu na Syny a Dcery
Bůh Pán neodmítl hříchy člověka a své důvěrné spojení s anděly.**

Za Jeho přestupek – Jeho smilstvo s legiemi Náčelníků Desítek a Jeho

úmyslná role v utajování takových zlých skutků – Pán vložil čtyři trvalé pečeti trestu do hlavy, srdce, těla a očí. Do Jeho hlavy vložil trest poznání, takže se stal dostatečně moudrým, aby pochopil hanbu své pošetilé povahy.

Do svého srdce vložil odrazy neklidu, takže se jeho duše svíjela a trpěla každým pokušením, které jí bylo předloženo. Do svého těla vložil břemena a bolesti zrození a smrti, takže žil jen krátkou dobu, než odevzdal své tělo prachu země. Do svých očí vložil světlo světa, takže osleply vůči Boží tváři a jeho nebeským andělům. A i když člověk padl na kolena v hanbě i modlitbě, Bůh ho stvořil k tomuto obrazu.

Pouhou milostí Hněv Páně nepohltil člověka tak úplně jako zrádné Strážce; Bůh však člověku dovolil čas na své dny, aby zdědil stejný zatracený osud, pokud by si to přál. Ve svém zkráceném životě slíbeného vykoupení již nebe nebylo darem, ale rájem získaným v Jeho odpuštění hříchu. A každým svým činem, záměrem či dechem svého slova měl sloužit výhradně jako pán svého osudu. Učinil by svou vlastní volbu: buď stráví svou věčnost v Království nebes, řádu a spásy, nebo přijme Království Tartaru, chaosu a zatracení. Jako důkaz toho, že Bůh často koná nezměrnými a záhadnými způsoby, neoddělil člověka od anděla úplně – možná jeho dřívější hněv nepřevážil jeho neutuchající lásku k jeho vlastním synům a dcerám a synům a dcerám člověka. Dovolil každému z nich pokračovat ve společnosti toho druhého, i když jen v mysli a duchu.

Člověk nadále stavěl zbožné chrámy na počest těchto padlých andělů a pravidelně vzýval jejich duchy o radu, oběti a pomoc. A ačkoli tito vyhnání andělé byli vyhnáni do rozlehlého podsvětí Tartaru a Hádu, navždy zahořklí vůči Bohu a Jeho nebeským andělům, často se před člověkem objevovali v tváři své dřívější a známé krásy a osvěcovali ho z mnoha nahých pravd Stvoření – o astrologii, ohni, kovech, oblacích, kouzlech, kamenech, zvířatech, řekách a oceánech, a dokonce i o tajemstvích, která kdysi nebesa bedlivě střežila.

Avšak jedna z padlých Strážkyň, zahořklá svou ztracenou krásou a dřívější svobodou zhýralosti a dekadence, prožila věk nejhlubší temnoty a absolutního odloučení; skrývala svou ošklivost v nejbližších končinách Tartaru a pohřbila se v nejpouštěnějších oblastech, kde sukovitá země rostla výhradně jako háje černých a pokroucených tvarů a kde její vody vřely jako kaluže bahna a dýchajícího bahna. Během věků Jeho samozvaného exilu zapomněli i ti nejbystřejší Andělé Hádu kdysi nechvalně známá jména Heylel a Morningstar. V Lucifaelově vyvolené

V izolaci rozkladu zbledla a její srdce se stále více rozhořčovalo nad lidskou zradou. A pod takovým vířícím bahnem zášti se její neustálá mrzutost rozrostla v neuhasitelnou posedlost zkazit samotnou lidskou podstatu, aby mohl opustit Boha a Nebe a nakonec sdílet stejný prokletý osud jako její. V temnotě svého věčného vězení se rozložila v samotného Ďábla a tento zkažený a padlý Anděl Světla se stal strašidelnou a dravou Královnou Inkubů – smyslým a neustále se plížícím duchem, který se jí kradmo prodíral posvátnými sny smrtelníků a zároveň se živil jejich dušemi.

Po Velké potopě, kdy byly maso a tělesné podoby andělů okamžitě vyhnány z povrchu zemského, přežily pouze po sobě jdoucí generace člověka jako jediní a smrtelní strážci zvířat, drůbeže a polí. Roční období se měnila jako neklidné mouchy – hory a údolí se zvedaly a klesaly; a řeky se valily a rozlévaly po staletí Jeho neustále se kymácejícího světa, až – jednoho tichého rána, když člověk obdělával své zahrady, narazil na zakopanou pečeť v srdci Asie. Sebral těžký nápis, který považoval za božský původ, očistil kůru Času a ukotvil ji, postavil na jejím vrcholu chrám. Více než půl tisíciletí si vážil rytého artefaktu, otevřeně ho uctíval jako nějaké zlaté tele a tajně ho střežil se stejnou nervózní pozorností, s jakou by zloděj střežil ukradenou kořist. Utvářel svůj život podle něj – až do osudného dne, kdy člověk stal se dostatečně moudrým na to, aby otevřel bránu, a dostatečně pošetilým, aby se odvážil takové popravu.

Remeš, Francie ~ Château de Blasi ~ duben 1348

„Nejsi kluk; jsi mladý muž. A teď si s tím přestaň hrát a podívej se nahoru!“ Blasi konečně vytáhl z chlapcovy pilné ruky malého bílého oře, vložil porcelánovou figurku do kapsy svého roucha a pobídl ho k vysoké dřevěné bráně. „Teď ji otevři. Nic ti za to neudělá.“

„Vyjde to ven, ano?“ zeptal se chlapec nervózně.

„Přijde – jen aby poznala své místo. A teď se ujmí sebe.“ Blasi poklepal holí do chlapcova zadku a pobízel ho kupředu.

„Ale já nemůžu.“ zasténal chlapec a ustoupil těsně mimo dosah hole.

Blasi si odfrkl. „A co tě drží?“

„Vyletí to z brány, strýčku Françoisi! Já vím. Vyletí to!“

Blasi si povzdechl. Švihl holí před sebou, bodal s ní zem a pak ji sevřel dlaněmi. obě ruce na pozlacené rukojeti. Naklonil se a zahleděl se do očí vrtícího se dítěte. Stájí zavál jemný vánek a vlal Blasiho nadměrně velkou košili.

jako rolující opona. Volné kalhoty mu visely nízko na bocích a byly krátce zkrácené u kolen aby odhalil obvazy podobné mumiím, které se mu pevně ovíjely kolem stehen a spirálovitě se spouštěly až k chodidlům. Obvazy byly poseté náhodnými skvrnami – karmínovými skvrnami kde Úporné vředy prosakovaly. Blasi přimhouřil zrak a artikuloval slova. „Hned teď chci, abys mi řekl, co cítíš, Michaela.“

Chlapec sklopil zrak a ustoupil. „Bojím se,“ přiznal.

„A jak asi soudíš, že se cítíš?“

„Možná našťvaná,“ nadhodil chlapec. „Je zlá, nejzlobivější stvoření na celém světě!“

„Blábol,“ vyprskl kardinál. „Jen předstírá, že je zlá. Ve skutečnosti je omezená a bojí se. Je to jediný způsob, jakým umí vyjádřit svůj strach – předstíráním, že je děsivá.“

Chlapec prudce zvedl hlavu, zvedl obočí a v oku se mu zablesklo. „Bojíš se? Čehokoli.“
mě?“

„No, samozřejmě že jo! Ale když se jí bojíš stejně jako ona tebe, jak to děláš?“

„Očekáváš, že na ni vylezeš?“ Chlapec se otočil a prohlížel si poškozená a důlková prkna dveří boxu a přemýšlel o tiché a trpělivé síle, která čekala na jeho propuštění.

Blasi pokračoval. „Musíš jí ukázat, že se nebojíš. Teprve potom se ona přestane bát tebe.“ Blasi namířil na chlapce hůl. „Michaeli, musíš udělat první krok.“

Ujmi se jí a dej jí pocit, jako by byla tvou součástí – neoddělitelná jako kůň od svého jezdce. Teprve pak pozná své místo. Chceš mě získat?“

Michael svěsil ramena a postěžoval si: „Ale co když na mě šlápne, protože se bojím?“

„Nic takového se nestane,“ zavrčel Blasi. „Pojď!“ Dobelhal se ke stánku.

Chlapec se zarazil a protestoval: „Ale strýčku Françoisi!“

„Ale nic! Tak pojď!“ Chlapec trucoval, zatímco Blasi kázal. „Říkal jsi mi to.“

kdysi sis přál jet jako vítr, že? No, tohle je zvláštní kůň – silný duch. A chceš na něm jet jako tvůj otec, ano – jako rytíř? A jet proti Angličanům?“

„Ale ne na tomhle oři! Maminka říkala, že s ním něco není v pořádku – že má...“
divoké a zlé oko.“

Blasi se otočil na patě. „Zlá? Michaela, s ní nic takového není. Tvoje matka je jen přehnaně citlivá v takových věcech, jakými by matky měly být. Pojď.“ Pokračoval směrem k zadní části stájí a přiblížil se k rozlehlé hromadě volného sena nahromaděného na hliněné podlaze. Chlapec ho s občasným váháním následoval. „Kromě toho s ní není nic tak hrozného, co by se nedalo napravit zkrocením jejího ducha. Bude ti dobře sloužit – pokud zvládneš její současnou nekontrolovatelnou úzkost. Vy dva se musíte nejdřív seznámit.“ Blasi se zastavil před posledním boxem a poklepal holí

o západku roztřepených dveří stáje. „A teď otevři bránu a veď ji ven, jako by vedl dobrý rytíř statného koně.“

Michael se vyplížil ven, odemkl západku a spěšně ustoupil vedle svého strýce. Dveře Vchod se s vrzáním otevřel a postupně se rozšířil, aby odhalil tvář obrovské černé klisny s vysokou hlavou, zatočenýma ušima a očima stejně bílýma jako chlapcova. Zvíře funělo a dupalo, když kroužilo ve stáji. Kopytem zahrabalo prach a vrhlo se ven. „Ne!“ Blasi jí zablokoval útěk a vysoko zamával holí. „Klid! Klid!“ Klisna zaržála a rozrušeně zavrtěla hlavou, když se stáhla hlouběji do stáje. Kardinál se usmál a jeho přísný pohled se upřeně zadíval do oka koně, který vypadal, jako by hypnotizován pohledem starého muže. „Ano, uděláš to,“ zašeptal mu a spustil hůl. Náhle byl tón jeho hlasu téměř dětský a zároveň zlověstný. „Vidíš? Nejdřív jí musíš dát najevo, že jsi její pán.“ Na tváři se mu objevil úšklebek. „Je výjimečná – vskutku jako vítr.“ Chvilí trvalo, než si kněz odkašlal a vzpomněl se. „A teď, Michaele, chci, abys –“ Odvrátil zrak od oře a spatřil Michaela, jak stojí v dostatečné vzdálenosti od něj, objímá stájový sloup a divoce na něj zírá. Blasi se otočil.

„Michaeli! Okamžitě se ke mně vrat! Ona – Uf!“ Blasi se vyřítit z místa a spirálovitě se zřítit do kupky sena, když ho kůň prohnal. Zvíře se s duněním vyřítilo ze stáje a cválalo do krajiny. Blasi zasténal a ležel bez hnutí, volnou košili měl přehozenou přes hlavu.

Slyšel jen pronikavý smích, když se Michaelovi podařilo říct: „Říkal jsem ti to, strýčku Françoisi! Vždycky se to stává, když otevřeš bránu!“

„Dost, Michaele!“ Omráčený, ale nezraněný Blasi se posadil napřímeně a stáhl si košili z hlavy. Vynadal Michaelovi, když se narovnal a vytáhl z kapsy slámu. vlasy. „Kdybys neutekl, možná by se to nestalo.“ Rozhlédl se. „Kde je moje hůl?“

Chlapec k němu s hihňáním přiběhl. Vytáhl z kupky sena hůl a dal to Blasimu. Rychlým gestem směrem ke sloupku stáje nabídl dětskou logiku. „Měl ses schovat za trámy, strýčku Françoisi.“

„Ne, Michaele. Kdybych se na tebe nedíval a nemusel se k ní otočit zády...“ Blasi si opřel hůl vedle sebe a naklonil se dopředu, s povzdechem se pokusil vstát. Pak si povzdechl a zhroutil se zpět do sena. „Jdi pro matku, synu.“

Místo toho se chlapec zasmál a vrhl se do sena vedle Blasiho. „Vím, proč je vždycky našťvaná.“ Blasi jen sevřel rty a zíral na střechu stáje. Chlapec se plazil senem jako tygr, přiblížil se k Blasiho uchu, než se svalil na zem a zašeptal mu tajemství sepjatými dlaněmi. „Protože v sobě má ďábla!“

Blasi přimhouřil oči a podíval se na Michaela. „Plavé řeči, už neříkej!“

Chlapec naklonil hlavu. „Proč?“

„Dábel ubližuje jen lidem – zvířatům ne.“

Michael se odkutálel a vydlabal do sena díru, aby odhalil hliněnou podlahu stáj. Strčil obličej do nory a promluvil, jeho slova byla v dutině tlumená, když se Blasiho ptal. „Kdybych byl zvíře, pak by mi dábel nemohl ublížit?“

„Nejsi zvíře. Jsi kluk. A dábel vkládá chlapcům do hlav představu, že by mohli být zvířaty.“

Michael sáhl hlouběji do díry a zaškrábal hlínu, než z prohlubně vytáhl hrst prachu. Přehodil si ji přes rameno, oklepal si prach z dlaní a přičichl si k prstům. „Vím, kde je dábel, strýčku Francoisi.“ Chlapec ukázal do prohlubně, kterou vyhloubil. „Je tam dole – na místě, které nevím.“

„Ani slovo neříkej,“ odpověděl Blasi, když se usadil hlouběji do sena, založil si ruce za hlavu, propjal prsty a dál zíral do stropu.

„Délkou délky,“ dodal: „Ano. A je tam dole uvězněn, protože ho Bůh potrestal za to, že byl špatný. Jako jste potrestáni, když se chováte špatně, tak byl dábel potrestán za to, že šíří zlo mezi lidmi.“

Chlapec zvážil Blasiho poněkud elementární analogii, než se ho zeptal. „Ale strýčku Francoisi, jestli je pah— pestinense zlo, jak se pak dábel dostal ven, aby ho stvořil?“ stát se? A proč mu to Bůh dovolí?“

Blasi se zasmál. Říká se tomu mor, Michaele – mor. A dábel to nedokáže dostat se z jeho vězení.“

„Tak jak to dokázal?“

„Promluvíme si o tom, až budeš starší, až budeš vědět dost na to, abys o takových věcech mohl diskutovat.“

Chlapec se šoural vedle něj. „Ale já jsem starší, strýčku Francoisi! Můžeš mi to říct.“ Blasi se posadil a poplácal chlapce po paži. „Prozatím věz, že musíš milovat Boha celým svým srdcem. Miluješ Boha, že?“

„Miluji Boha a nenávidím ďábla!“ řekl Michael. „A vím, že Bůh koná dobré věci a dábel špatné věci, že Bůh je dobrý a dábel je zlý. Vidíš, teď jsem větší!“

„Ano, takhle rosteš – dobro je Bůh a zlo je dábel. Takže konej jen dobro.“ Blasi pohladil Michaela po hlavě a usmál se. „Tvůj otec by na tebe byl pyšný.“

Chlapec se pomalu posouval vpřed na kolenou, vytrhl z kupky sena dlouhou stéblu a zatočil si s ní v prstech. „Strýčku Francoisi, mohl bys mě naučit modlit se?“

Kardinál se na něj nevěřícně podíval. „Vy už umíte, jak se modlit.“

„Ne, myslím tím, jako když se modlíš - opravdu usilovně - s těmi dalšími slovy, kterým nerozumím? Můžeš mě to naučit?“

Blasi se zasmál Michaelově naivní narážce na latinskou modlitbu. „No, já bych mohl. Chceš být rytířem a knězem?“

„Kdybych se modlil těmi jinými slovy, pak by Bůh ďábla skutečně zabil.“ Blasi zahlédl záblesk v dítětiných stále se rozšiřujících očích, když pokračoval. „Nebo bys mohl požádat Boha, aby ho zabil, protože už ta slova znáš! Mohl bys se za to pomodlit?“

Blasi zavrtěl hlavou a zatnul čelist. „Modlitba takhle nefunguje, Michaele.“ Možná až budeš starší...“

Chlapec hodil slámu na zem a šťoural se do prstů. Blasi se zaměřil na nohy a poplácal si krvavé skvrny na obvazech. Blasi cítil, jak ho chlapec zatahá za rukáv košile.

„Strýčku Françoisi?“

"Ano?"

„Proč Bůh dovolil ďáblu zabít mého otce, strýce Jacquese a všechny ostatní?“

„To byla bitva, Michaele, muži zabíjeli muže. Přesto ti můžu prozradit tajemství, jestli si ho přeješ slyšet,“ nabídl.

„Řekni mi! Co se děje?“

Blasi položil chlapcovo rameno ruku. „Modlil jsem se za tvého otce a strýce Jacquese - a použil jsem i ta další slova. A víš, co mi Bůh řekl?“

"Co?"

„Řekl mi, že jsou teď v nebi. Tvůj otec se na tebe právě v tuto chvíli usmívá - čeká, až se k němu připojíš, až přijde tvůj drahocenný čas.“

„Myslíš, až zemřu?“

Blasi si povzdechl. „Ano - tedy.“

Michael si odfrkl a odtáhl se. „Ale já nechci umřít. Dají tě do hlíny s brouky a pak ti odpadávají kosti. Vykopal jsem ptáka, kterého jsem kdysi zakopal, a zůstaly po něm jen kosti, ne peří ani maso.“

Kardinál zavrtěl hlavou. „Přesto naše duše nebudou v zemi, Michaele. Naše tělo...“ umírá - naše duše se přesouvají do nebe. Takže vidíte, nikdy doopravdy neumíráme. Jen se to tak zdá, protože jsme tělo i naše nesmrtelná duše a často nevidíme za tělo, které nás silně drží.

„Ale strýčku Françoisi, jak poznáme, že naše duše je skutečná, když ji nevidíme?“

„Nemusíme to vidět, Michaele. Bůh nám to už řekl. Miluje nás a chce, abychom...“ buď s Ním.“

Chlapec se na chvíli odmlčel, jako by se zamyslel. „Naučíš mě ta další slova, abych mohl mluvit s Bohem?“

„Pokaždé, když se modlíš, mluvíš k Bohu. Ostatní slova nepotřebuješ.“

Chlapec zavrtěl hlavou a neústupně odpověděl: „Ale dělám to, aby ke mně mluvil, jako mluví k tobě! Nikdy ke mně nemluví – ale já pak vždycky usnu.“

Blasi se zasmál a poklepal chlapci na hrud. „Mluví k tobě v tvém srdci. Musíš Mu naslouchat zevnitř.“

Michael si přiložil ruku k hrudi, aby cítil tlukot svého srdce. Pak vzhlédl a prohlédl si střechu stáje. Nakonec ruku spustil, pohlédl na díru v kupce sena a otočil se zpět k Blasimu. „Strýčku Francoisi, může nám ďábel ublížit, když jsme v nebi?“

Blasi se zachechtal. „Samozřejmě, že ne!“

„Pak chci jít do nebe a znovu vidět otce a strýčka Jacquese. Smím?“

Blasi pohladil chlapce po hlavě a usmál se. „Chceš jít do nebe?“

Chlapec se usmál, vyskočil na nohy s hrstmi sena a rozpaženýma rukama. „Budu anděl a budu mít křídla, abych mohl létat opravdu, ale opravdu rychle, aby mě ďábel nechytil!“ Odtrhl se od kupky sena a točil se v kruzích kolem sloupku stáje a předstíral, že létá. když za sebou sypal slámu. „Takhle, strýčku Francoisi! Vidiš, jak jsem rychlý?“ Běžel dokola a dokola, až se mu zatočila hlava. Po chvíli se Michael zakymácel a svalil se na zem. S opileckým pohledem a úšklebkem se zeptal : „Letěl jsem rychle, že? Jako vítr?“

„To jsi byl, Michaeli,“ ujistil ho Blasi. „Rychlý jako vítr a ještě rychleji. A teď běž pro svou matku.“

Místo toho chlapec upřel svou pozornost na podlahu stáje a shrabal prach na hromadu. Zíral na hromadu hlíny a jeho úsměv zmizel. Pak se nemotorně postavil a zeptal se Blasiho: „Dovolí Bůh Angličanům dostat se do nebe?“ Blasi hledal v hlíně správná slova a Michael pokračoval: „Protože pokud tam půjdou Angličané, pak tam půjdu i já.“ „vyhodit je – zabili mého otce a strýce Jacquese, a proto s námi nemohou být.“ Kopl do hromady prachu o podlahu stáje. Blasi v chlapcových slovech rozeznal tentýž neotřesitelný hněv, který často slýchal ve svém vlastním znepokojeném srdci. Chlapec dupl na zem tam, kde hromada prachu naposledy stála. „A pak ďábel šlapu po nich jako po broukovi – dokud jim kosti neodpadnou!“

„Michaeli! Dost!“ vyštěkl Blasi. „Bůh ta slova neuslyší!“ Dítě se na Blasiho podívalo, jako by se chtělo najednou dozvědět, kde je. Blasi zjistil, že Michaelovi se zalily slzy v očích a Kardinál si s povzdechem sklonil bradu a přemýšlel o zlomyslné nenávisti ve vlastní hrudi. Blasi zavolal dítě. „Pojď.“ Chlapec se vrhl Blasimu do náruče. Mlčky se objali a sdíleli tichou a přetrvávající bolest, kterou žádné slovo, modlitba ani slib mohl adekvátně vyjádřit nebo zmírnit.

Konečně Blasi promluvil ve snaze chlapce utěšit. „Stále máš svou matku a mě. A ty poneseš jméno Blasi a utěšíš svou matku mnoha dětmi, které budou stejně úžasné jako ty sám. A ano, naučím tě i ta ostatní slova, pokud si je tak moc přeješ naučit.“

„Miluji tě, strýčku Francoisi,“ zamumlal Michael tlumeným hlasem v Blasiho krku. „Stejně jako já tebe,“ odpověděl Blasi a pohladil Michaela po hlavě. „Jsi syn, kterého nikdy...“ „Mám.“ Povzdechl si, jemně odstrčil chlapce od sebe a vsunul mu do ruky malého porcelánového oře. „A teď buď hodný chlapec a přiveď mi matku. Je pozdě.“ Chlapec si povzdechl, narovnal se a usmál se. „Ano, strýčku Francoisi.“ Pak si Michael otřel nos do rukávu a vyběhl ze stáje. Blasi se zhroutil do sena a s úpěním si třel obličej.

Kardinál se zadíval ke vchodu do stájí a poslouchal šum lehkých a spěšně se blížících kroků. Posadil se napřímeně, když do ohrady vběhla hubená žena středního věku - Alsae de Blasi, vdova po Renée de Blasi.

„Francoisi!“ zavolala a prohledávala stáje, zatímco si utírala ruce do zástěry.

„Tady,“ zamumlal Blasi a zamával.

Vyběhla ven. „Milosrdný Bože, co se to děje? Jsi zraněný?“

„Pouze padlí,“ prohlásil Blasi a natáhl ruku. „A pokud mi dovolíte tu důstojnost...“ postavení—“

Zvedla ho na nohy a stěžovala si: „Vidíš, co se stalo! Nemůžeš se tu procházet. Dávej si pozor na obvazy! Jsou špinavé a rány teď zase krvácejí - ještě víc než předtím.“ Blasi se jen usmál a opřel se o hůl. Považoval Alsae za přitažlivou, ale obzvláště hezkou, když se rozzlobila.

„Měl bys být na zemi! Proč jsi tady?“ zeptala se ho Alsae. „A Michael tu byl taky?“

Blasi odpověděl kývnutím směrem k otevřené bráně stáje. „Utekla - znovu.“

Alsae se podívala na prázdný stánek s pootevřenými dveřmi a znechuceně zavrtěla hlavou. „Bylo by pro nás lepší, kdyby se navždy ztratila. Chápu, že tě nakonec ušlapala. Řekni mi s dobrou tváří - proč ji tu držíš? Jestli říkáš kvůli Michaelovi, tak to nenechám být!“ Ukázala ukazováčkem směrem ke stánku. „Nechci, aby se Michael nacházel v blízkosti té - té věci! To se nepodobá žádné jiné.“

„Ve skutečnosti je mnohem lepší,“ bránil Blasi oře.

„Aha?“ Naklonila hlavu. „Proč tedy kovář tak dychtil vyměnit tohoto za druhého? Říkám vám, že celý život střídal koně. Proč by se muž, který tyhle bestie tak dobře zná, který je ve svém řemesle tak ostřílený, mohl tak dychtivě podceňovat?“

Blasi si povzdechl. „Jak jsem ti říkal, Alsaie, něco bylo s jeho kyčlí – nebyl schopen ani táhnout vozík na delší vzdálenost. Možná měl kovář jiného potenciálního kupce pro druhého oře, někoho, kdo by chtěl štědře zaplatit – dá se spekulovat donekonečna.“

Alsaie se sarkasticky zasmála. „Spekulujete?“ Znovu se zasmála, než se znovu uklidnila, opřela se rukama v bok a otočila se zády, aby si prohlédla západ slunce. „Mimochodem, měl bych vás informovat, že jsem dnes, když jsem se vracel z pekárny, měl tu čest hovořit s jedním poměrně významným duchovním z Avignonu. Choval se slušně – dokonce jako přátelský člověk – a byl dobře obeznámen s děním uvnitř Papežského paláce.“ Blasi ztuhl na holi. Zatnul čelist a rozhlédl se po stájích. „Dokonce o tobě ví,“ dodala. Než se úplně otočila, Blasi ji chytil za paži. „Kdo je ten klerik a co jsi mu řekla?“

„Ubližuješ mi! Pusť si tu ruku!“ Alsaie odtáhla paži od něj a narovнала si halenku.

„Odpusťte mi,“ odpověděl Blasi. „Jen jsem si přál ...“

Alsaie si odfrkla a odvrátila se od něj. Zkřížila si ruce a pohlédla na začínající soumrak, který dnes vrhal na krajinu neobvykle jasnou záři, jako by se obloha pohnula s blížícím se úsvitem. „Promluvili jsme si jen pár slov,“ řekla. přiznala, než se otočila a prohlédla si ho. Její pohled spočinul na jeho ovázaných nohou. „Nicméně jsem se ho ptala na požár v palácové kuchyni a on si na takový okamžik, jaký jste popsal, nepamatoval.“ Zapátrala v jeho očích. Blasi sevřel rty a protočil panenky. „A kdybych ti řekl, že si nepamatuji, že bych byl popálen, zmizelo by to má zranění? Vážně, Alsaie, pochybnosti jednoho člověka nebo nedostatek potvrzení neznamenaají vinu jiného.“

„Vy jste kardinál,“ prohlásila Alsaie chladně. „Měl byste vědět, jaké to má v Božích očích takové důsledky, že?“

Blasi se na ni přísně podíval. „To bych měl. A říkal jsem ti, že nechci, abys mluvila o tom, kde jsem, dokud se neuzdravím.“

Alsaie se usmála a pokrčila rameny. „A nemám, jak jsi žádal.“

„Výborně,“ řekl Blasi suše. „Můžeme odsud odejít?“ Kulhal směrem k vchod do stáje, ale Alsaie ho po pouhých několika krocích zastavila za paži.

„Francoisi, je tu něco, co musím vědět nade vši pochybnost.“

„Co je to?“

„Jako muž Boží – dokonce kardinál – a zároveň jediný žijící strýc mého syna bych měl očekávat, že mi řeknete pravdu.“

Blasi si povzdechl, opřel se o hůl a podíval se na odřené skvrny na jejích botách.

než se jí podíval do očí. „Co se děje?“

„Kde jsi, to jsi zase říkal, získal toho druhého oře?“ zeptala se a hlas se jí zostřil do výzvy.

„Říkal jsem ti to - z palácových stájí. Musíme nad touto otázkou přemýšlet po celou dobu na zemi!“

Alsae ztuhla a pevně přikývla. „Musíme.“ Odvrátila zrak a pak sevřela...

rukama, narovнала ramena a upřeně se mu zadívala do očí. Přinutila se k úsměvu. „Mluvila jsem s kovářem před pár dny a on se mi smál. Řekl, že s kyčlí toho koně nic není, a také mi řekl:

„Nebyl to žádný obyčejný kůň,“

protože mělo nepopiratelné znaky - znaky Jeho Veličenstva Královské gardy. Ptám se vás, Françoisi: jak je to možné?“

„Královská garda?“ zeptal se Blasi nevěřící. „Zajistil jsem koně z papežských stájí.“

„Byl to majetek Svatého stolce.“ Jejich pohledy se pak střetly a Blasi a Alsae se navzájem upřeli, jako by se jeden snažil dívat skrz druhého. Alsae byla první, kdo odvrátil zrak.

„Usoudila jsem, že se kovář možná mýlil,“ řekla. „Přesto mi vyprávěl, jak přikázal oři, aby ustoupil na místě, aby zaútočil a obklíčil koně, aby se svalil na bok a ležel nehybně jako mrtvý. Jak jinak by mohl kůň poslouchat takové rozkazy, když není vycvičen k boji? A proč by mohl být kůň Svatého stolce tak ostřílený?“

Blasi pokrčil rameny. „Je možné, že tento pocházel původně z bitevního rodu, než se dostal do rukou stolce. Mohli bychom o tom uvažovat donekonečna, ale nedosáhneme výsledku.“

„Možná,“ odpověděla Alsae, ani zdaleka nepřesvědčená.

Když opouštěli stáje, Alsae se zadívala dolů na vzdálenou hranici lesa. „Dobře. Hledáme vašeho oře za svítání. Nebude se toulat daleko.“ Chytila Blasiho za volnou paži a pomohla mu k domu.

„Je to dobrý kůň,“ poznamenal Blasi. „Dej jí dost času, aby se uklidnila.“

„Vrátila se ti chuť k jídlu?“ zeptala se Alsae, zřejmě už jí to téma unavovalo.

„Umírám hlady,“ přiznal Blasi.

„Tohle si přeji slyšet. Váš talíř bude plný až do okraje a váš pohár přetékat, a dokonce bude i čerstvý chléb. Po večeři byste si měl odpočinout. Musíme vám vyměnit obvazy a znovu z vás udělat čestného kardinála.“ Poplácala ho po ruce a zasmála se. „Možná byste se mohl stát samotným papežem. A jak vás tedy má Michael oslovovat?“ zeptala se s úsměvem. „Jako: jeho strýc Svatost?“ Blasi se slabě usmál a zavrtěl hlavou.

Pomaloučku kráčeli k zámku a v nastalém tichu uslyšeli neustálé vytí vzdáleného psa. Za nimi se nad krajinou valil soumrak a skrz...

V řídkých, táhnoucí se mracích se ukazovaly jen ty nejjasnější hvězdy. Zbytek smývala šedá skvrna, která pruhovala nebesa. Vytí pokračovalo, pronásledující volání a zlověstné sténání, naznačující, že je něco vážně v nepořádku, že se nad obzorem možná tyčí něco velkého a hrozného, co se vytrvale pohybuje vpřed jako křídla ve větru.

~*~

I když se Blasi ukrýval v Remeši, odlehlé opatství Gardiens se mohlo jevit jako opuštěné bojiště záhadného masakru, jehož krajina byla poseta rozřezanými a promíchanými pozůstatky vojáků, mnichů, panošů a koní. Od onoho strašlivého večera, kdy se Blasimu podařilo otevřít druhý Klášterní kámen, ležely stovky mužů roztrhané a poházené, jejich rozlámané části ležely tam, kde je létající sochy z opatského kostela naposledy vypustily. Rozptýlené zbytky ležely tak důkladně... vystavený žvlům, vítr už dávno ztratil svůj zápach a sám jen hvízdal skrz vybělené kosti, potrhání oblečení a chomáče nepoddajných vlasů. Svah opatství se nyní proměnil v obrácený hřbitov a do očí bijící urážku celého lidstva.

Kapitán Bourneovy hromady bláta se už dávno vyhlodaly z vnějších trhlin katedrály, což umožnilo dostatečné větrání pro žíravou ohavnost, kterou se snažil zadržet. Uvnitř kostela a pod jeho oltářem se ozývalo sténání a křik vířícího sloupu, nepřerušovaný šestitunovým závěrovým kamenem, který chrlil oblak smrti. Mlha se opakovala každou noc a chovala se spíše jako předvídatelná a éterická noční mlha. organismus spíše než rozptýlený večerní opar. Za soumraku se vykradla z katedrály a rozvinula se nad svahem kopce jako valící se koberec temnoty tak intenzivně černé, že pohltila veškerý lesk a záblesk světla z každého povrchu vody a kamene. Mlha se vznášela nad zemí až do úsvitu, kdy se vždy vzdala spálené země. Smrtící opona se vždy stáhla nad svahem opatství. a uchýlil se do katedrály, aby čekal na další náznak soumraku. Mlhu bylo sotva rozpoznatelnou jako cokoli jiného než směřující noc, přesto jako vytrvalý mor s každým večerem pokrývala další a další území a vytrvale dusila francouzský venkov. V jejích stopách plevel a keře hnědly a celé stromy padaly nahé, rybníky a potoky hnisaly a všechno živé – od lidí po psy, krysy blechám – odevzdala své břicho neustálé přítomnosti. Celkově se zdálo, že hořící pára slouží jako dábelská obranná linie, která nabízí stále se rozšiřující příkop smrti k ochraně otevřené Brány.

Přesto na každého zbloudilého poutníka čekala víc než jen mlha. Když opatství

Západní obzor dusil poslední paprsky denního světla a žíravá vlna katedrály se valila po lesní půdě, horní části střechy katedrály ožily crescendem chaosu, který vybuchl do nebes jako kakofonie vran. Vířící sloup žulových soch se spirálovitě stoupal ke hvězdám a tato vzdušná ohavnost se shromažďovala do mnoha potulných hejnů, které prohledávaly krajinu jako smečky okřídlených démonů lov a pohlcovali každého živého tvora, kterého našli. Jako osudná mlha pokrývali každý večer novou půdu, letěli stále blíže k obydleným vesnicím a představovali rostoucí hrozbu pro blížká města Murat, Vic-sur-Cère a Saint-Flour.

Tito tvorové vzduchu nebyli skuteční Groteskní, protože tělo Groteskních, kterým se každý z nich podobal, už dávno zemřelo v důsledku vystavení slunečnímu záření. Sochy byly pouze žulovými formami jejich živoucí podoby, nyní obývanými Prvotními Damony: duchy, kteří unikli z otevřené Brány – éterickými a nehmotnými Damony, kteří se vůbec nepodobali pravé podstatě Eljo. Skalní formy nebyly nic víc než posedlé kameny a ztělesnění démonů, kteří byli uvrženi do pekla v prvních dnech jeho stvoření. Eljo, kteří kdysi vlastnili tato těla, už dávno ztvrdli pod sluncem. A nyní je vlastní pouze Damoni, pohybující se jako jeden celek pod měsícem, když šíří hrůzu po stále se rozšiřující rozloze stinných zemí.

I když se stále více vesničanů dozvíдалo o plíživé žíravé mlze a jejích nechvalně známých létajících sochách a mělo prostředky, jak těmto rostoucím monstrózním tvorům uniknout, jen málo vesničanů uniklo všemocnému a nejsmrtelnějšímu z pekelných plánů. Velký mor se podobal drakovi, který se vynořil z Černého moře a měl tři nafouklé hlavy se třemi jmény: Bubonia, Pneumonia a Septicemia. Tříhlavá nestvůra jela na černé kryse a Francouzi ji pojmenovali Černá smrt, a peklo ji následovalo s ní.

Byl to vskutku dábelický koktejl. I když šedesát šest procent Asie leželo pod páchnoucím zápachem smrti, Lucifaelina touha po lidské duši byla jen z poloviny ukojená. Chtěla, aby byl celý s ní, navždy uvězněn. A tak se v roce 1347, v posledních dnech října, za jasného svitu žní, vřítla Černá smrt po lanech Santa Godeberty, po lodních vázacích lanech a zaútočila na všechny obyvatele Evropy. Během pouhých dnů Lucifaelova smrtící směs udusila rušný přístav Messina a vhněla se do vnitrozemí jako jedovatý mořský vánek.

Poté, co mor zaplavil město Messina, zamířil si svou cestou padesát mil na jih k městu Catania. Jeho obyvatelé okamžitě zjistili, že probíhá epidemie, a město uzavřeli; přestože se epidemie šířila rychle, tento protipatření přišlo příliš pozdě. Catania praskla jako zralý puchýř a přinesla nespočet bušlů černých jablek pod horečnatým podpažím. A zatímco město Catania podlehlo šířící se

Mor, stejně jako město Benátky, zbledlo a chrlilo šest set mrtvol denně. Když se benátské lékaři vystavovali vlivu narůstajícího počtu nemocných, osm z deseti z nich naklíčila jedovatá jablka a také zemřeli. Zlou čarodějnici byla Lucifael – celkem zemřely dvě třetiny Benátek a jejich těla se rozložila na slunci.

Bubonie, zápal plic a septikémie vládly, zatímco Lucifael pokračovala ve své sklizni černých jablek. Vrazila své tříhroté vidle a zatlačila své tři rány dále na sever, aby zasáhla jiho-centrální pobřeží Evropy. Blízké ostrovy Sardinie a Korsika se zhroutila svým odporným géniem a z dvanácti obchodních lodí, které vpluly do Messiny, jen aby jim bylo nařízeno vyplout z přístavu, nakonec třetina zakotvila v janovském přístavu. Stejně jako v Messině janovští přístavní úředníci náhle zjistili, že lodě nesou mor, a než jim nařídili vyplout, drželi je na uzdě hořícími šípy. vyplutí z přístavu Churavějící posádka poslechla a zamířila k přístavům Marseille a Barcelona, ale předtím vyhnala další nemocné krysy po svých lanech do janovských doků. Během pouhých několika dní se celé město proměnilo v páchnoucí hrob.

A když část rozpuštěné flotily dorazila do marseillského přístavu, úřady povolily kontaminovaným lodím zůstat za předpokladu, že všechny lodě a náklad se stanou zabaveným majetkem. Do města se rozptýlili nakažení námořníci a krysy a za necelý měsíc město pohltila ďábelská nemoc. Pro oběti žijící v těsné blízkosti věznic a klášterů se obezděné stavby proměnily v uzavřené kádě hnilyby, v nichž počet obětí stoupal na osm z deseti – v některých případech dokonce k úplnému zničení. Kdysi rušné přístavní město Marseille ztichlo. Patnáct tisíc mužů, žen a dětí se proměnilo v popel a prach.

Začátkem roku 1348 se do barcelonských doků vplížily poslední potrhané zbytky flotily Černé smrti. Stejně jako v Marseille, přístavní úředníci lodě zabavili a zkažené posádky vpustili do svého města. Bez výjimky se každý kostel ve městě stal obětí neustálého proudu vozů tažených koňmi a jejich hromady mrtvol. Většina městských úředníků... již byli pohlceni svými vlastními černými jablky, občanský řád se vzdal prvotnímu chaosu. V jednom z nejpozoruhodnějších případů se stovky Barcelončanů, přesvědčené, že svět je ve své poslední hodině, shromáždily na hřbitovech a bavily se makabrními oslavami a opileckými orgií na oslavu Dne mrtvých. Jako jeden celek hřešili, umírali a hnili na hrobech šťastnějších příbuzných, kteří unikli strašlivé pandemii tím, že zemřeli před jejím příchodem. Vzhledem k tomu, že na hřbitovech nebylo místo a žádní žijící kněží, kteří by posvětili další svatou půdu pro pohřby, a dokonce i jen málo mužů ochotných pohřbit nakažené mrtvé, začali ti, kteří sbírali mrtvolky, valit své vozy k oceánu a zanechávat své nafouklé úlovky mezi nesčetnými těly, která

už se šplouchaly o břeh. S každou hodinou byly do moře vyhazovány další lidské ostatky; a večerní vnitrozemský vánek města se stal tak odporným, že i letmý závan nočního vzduchu vždy vyvolal akutní nevolnost u všech osob, které dosud ne onemocněly jiným vystavením. Ve všech směrech vzduch, země a Moře leželo pokryté nesmírně žluklou hnilobou.

Mor se šířil z italských přístavních měst do vnitrozemí a důkladně zničil velká města Pisu, Řím a Neapol. Mnoho místních obyvatel věřilo, že za to může hrozné biblické proroctví – že se na ně Bůh hněvá. A ti vzdělanější z nich spekulovali, že viníkem současné pandemie bylo prudké zemětřesení, jelikož k němu došlo pouhý rok předtím a bylo to nezapomenutelné otřesy, které se rozšířily po celém italském poloostrově od Benátek po Neapol. Věřili, že v jeho důsledku unikly ze země jedovaté výpary, které se vznášely nad zemí a vstřebávaly se do kůže. V důsledku toho se mnoho obyvatel města vyhýbalo namáhavým pracím, které způsobovaly pocení nebo jakékoli otevírání pórů a kůže, zatímco jiní se pokrývali močí ve snaze utěsnit údajně smrtící výpary. Většina těch, kteří neuprchli z měst a obcí, zůstala ve svých domovech a vyhýbala se kontaktu se stovkami mrtvol, které zaplňovaly ulice. A ti, kteří se odvážili vyjít ven, tak učinili s hlavou zcela zabalenou a kolem očí si nechali jen tenkou štěrbinu látky. Obličej se zakrývali kyticemi květin a koření, aby je filtrovaly.

výpary hnijícího masa a v marném pokusu zahnat všudypřítomnou nákazu, která se nyní vznášela nad celým regionem.

Jak lidé opouštěli zamořená pobřežní města a následovala masivní migrace do vnitrozemí, mor se šířil ještě hlouběji do Evropy. Když se tato obluda dostala do Milána, jeho obyvatelé jednali spěšně, aby identifikovali nakažené, pohřbili celé rodiny v jejich domech a zapálili je. Přestože městští úředníci město okamžitě uzavřeli, i Milán podlehl.

Ve Florencii neměli městští úředníci jinou možnost než prosadit nařízení, které umlčelo monotónní zvonění kostelních zvonů. Stanovili přísná omezení počtu truchlících, přičemž na jeden pohřeb povolili přítomnost pouze dvou návštěvníků, což umožnilo dostatečný pohyb početných týmů kopáčů na hřbitovech. Jak se infekce šířila a mrtví zaplavovali hřbitovy, město se obrátilo k pohřbívání v zákopech. Hrobníci naskládali tři nebo více těl mezi roztroušené vrstvy hlíny.

Možná, že kopáči si nejlépe hlídali čas a značkovali si své rozvrhy podle čísel pohřbených. Zatímco několik dělníků zakrývalo mrtvolu v příkopech, další...

vykopali stále se prodlužující konce zákopů. Po celé týdny pokračoval průvod Smrti jako spolehlivý chod hodin. K pohřebním zákopům každou hodinu přijížděly vozy s deseti a dvaceti mrtvolami. Nakonec se nejprocházenější silnice ve Florencii proměnily v zdánlivě nesjízdné koleje ze zaschlého bahna, které nevedly nikam jiného než do Příkopů Smrti.

Krátce poté se Marseille zhroutila, stejně jako Arles a poté Avignon, domov Papežského paláce a sídla Svatého stolce. Vzhledem k husté populaci Avignonu čítající čtyřicet osm tisíc obyvatel žijících uvnitř jeho hradeb padlo město rychleji než kterékoli jiné. Kazatelé soudného dne zaplnili ulice a křičeli na všechny k pokání. Ve svém zvráceném objetí zdánlivě nevyhnutelného zla si mnozí z nich vyhradili náboženské nároky na rohy ulic, které se staly jejich osobními kazatelny, kde sdíleli své příběhy a proroctví o konci lidstva. Vyzývali křečovitě masy a shromažďovali nemocné, aby byli svědky jejich hromových kázání, a tím se jejich proroctví sama naplňovala - těm nejhlasitějším z nich narostla černá jablka a ztichli.

Během krátké doby několika měsíců a tempem čtyř set úmrtí denně Avignon vydal polovinu své populace hnilobě. Stejně jako kazatelé soudného dne křičící z rohů ulic si většina obyvatel města byla jistá, že na ně dopadl Boží hněv - že Velký mor byl božským trestem za jejich babylonský způsob života, za jejich zhýralost a hřích. Modlili se, slibovali a prosili,

Přesto počet obětí stále stoupal. Zoufalý papež Klement rozlil svůj požehnaný olej a posvětil celou řeku Rhônu jako svatou zemi, a tak, když se mohutná řeka stala vhodným a posvátným místem pro pohřby, avignonski hrobníci odváželi oběti moru doprostřed mostu svatého Benezeta a házeli je přes břeh .

Lucifaelova nesvatá směs rozervala i srdce Svatého stolce a devět kardinálů a polovina avignonských kněží byli pohřbeni. Mor však nedokázal vzít život jejich jmenovaného Svatého otce na zemi, protože papež Klement uprchl z Papežského paláce pod pláštěm temnoty, chráněný svým tajně ustanoveným shromážděním stráží a lékařů. Umírající hodnostáři a nemocná šlechta, kteří se drželi paláce brány a prosili Klementa o papežské rozhřešení a poslední pomazání, neměli tušení, že město opustil několik dní předtím. A když zjistili, že uprchl, bylo jim řečeno, že se přestěhoval do severního města Valence, ale ve skutečnosti Klement Uchýlil se do odlehlejší a odlehlejší alpské vesnice Grenoble, usadil se mezi dvěma věčně hořícími krby a v kruhu vybraných lékařů vedených Guyem de Chauliacem. Kromě schopnosti utajovat tajemství v rámci papežství byl také zkušeným lékařem.

lékař a osobní oblíbenec Klementa – mistrovský francouzský lékař, který pravidelně léčil Klementa a několik jeho kardinálů. Klement se staral o své bezprostřední potřeby a spravoval Svatý stolec na dálku prostřednictvím písemné korespondence s kardinálem Firmem, který zůstával v Papežském paláci, aby prosazoval papežovy mandáty.

Jaro dorazilo v roce 1348 neobvykle brzy a s sebou přineslo dusné léto a vlnu úmrtí. Paříž rychle podlehla černé moru, který denně vynesl přes osm set mrtvých těl a znečistil vzduch v okruhu téměř deseti mil neustálým zápachem. Stejně jako papež Klement se i král Filip skrýval a svěřil se jen několika svým nejbližším spolupracovníkům o svém skutečném místě pobytu. Kapitán Bourne, tehdy velel novým řadám Královské gardy, byl jedním z nich. Stejně jako se Guy de Chauliac těšil velké důvěře v papežském paláci a jeho papežských řadách, tak se důvěřovalo i Bourneovi v palácových zdech Filipovy monarchie.

Po úpadku a pádu Paříže se zhroutila i velká francouzská města Lyon, Bordeaux, Orleans a Remeš a s nimi se rozpadla i královská rodina a její vedení.

Vazalové krále a celé generace šlechty leželi na hromadách v hromadných hrobech a jejich zbídačení služebníci byli ponecháni hnít podél cest. Ani ulice, ani řeka nebyly čisté od mrtvol a vodními toky bezcílně pluly nejrůznější bezpilotní lodě. Zejména po silných deštích se stovky oteklých těl plavily po řekách a potocích, mrtvoly tak hustě propletené, že tvořily plovoucí ostrovy masa.

Jako svatozáře smrti obklopovaly zčernalé hromady bílé kruhy pěny a na vrcholu mnoha z těchto mrtvolných vorů se vznášeli bílí ptáci s dlouhýma nohama a cvakali zobáky nad hojností... hmyz, který žluklé flotily poskytovaly. Smrt používala mnoho metod pro své neustálé šíření.

Nedaleko města Bordeaux stály úzce rozmístěné pilíře hojně používaného mostu Duguate jako mrtvolná síť a shromažďovaly podmáčené ostatky lidí, ovcí, volů a koní na svých patkách. Oči cestovatelů, kteří se odvážili přejít most, byly sklopeny, spálené výpary vroucí pěny dole. Většina zvířat, která se blížila k mostu, bojovala s překonáváním řeky, aby je nepopohnala silou, a mnoho zvířat se nedostalo na druhou stranu přechodu, než přeskočilo zeď proti proudu, zamotalo se do kvasící směsi dole a stalo se dalším palivem pro její pěnu. Silnice a řeky, města a vesnice, králové a království – země umírala. Z jejich hnilobných a stoupajících výparů páchla i nevyšší nebesa.

A Lucifael se celou dobu hihňal nad tím, co provedla.

[Konec kapitoly 11]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~